

[Krag.]

som den, her er Tale om, rimelig, skulde beholde denne. Og om denne Forøgelse af Indkomsten er skabt igennem Arbejde eller gennem heldige Transaktioner, er til syvende og sidst lige meget. Det, som man gennem denne Bestemmelse har villet sikre sig imod, er, at en Enke, som en Gang havde faaet Enkebørnsunderstøttelse, og som ved eget Arbejde erhvervede sig en beskedent Indkomstforøgelse, af den Grund skulde miste Støtten. Derfor vilde jeg ikke et Øjeblik have taget i Betænkning at afgøre den Sag, jeg her har omtalt, paa anden Maade end den, hvorpaa den er blevet afgjort af Socialministeriet. Men da et saadant Problem i det hele taget har kunnet opstaa, vilde jeg naturligvis samtidig have rejst Spørgsmaalet om en Ændring i Loven paa dette Omraade. Thi ethvert fornuftigt Menneske, endogsaa en Konservativ, maa dog vel erkende, at den Anvendelse af Loven, der her er Tale om, strider imod al Rimelighed. Det er ganske urimeligt, at en Enke med 6 000 Kr.s Indkomst skal være under offentlig Forsorg, og det er ganske urimeligt, at de mange Skatteydere skal bidrage dertil med i alt 2 $\frac{1}{2}$ eller 3 Mill. Kr. — hvor meget det nu er, Enkebørnsunderstøttelsen andrager —, disse mange, mange Tusinde Skatteydere, hvoraf et saa stort Antal har væsentlig mindre Indkomster.

Jeg vil derfor sige til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at selv om man er kongeligsindet, skal man være forsigtig med ikke at blive det i højere Grad end selve Kongen, for saa bliver Hensigten for aabenbar.

Socialministeren (Steincke): Da det ærede Medlem Hr. Krag nu citerede det Stykke, jeg havde oplæst, føjede han et Par betegnende smaa Ord ind, som netop ikke stod der. Den daværende Ordfører, Hr. Piper, sagde:

„Denné Ændring er indsat for det Tilfælde, at Enken enten ved Arv eller Gevinst i Lottériet eller ved Gave ...“, hvortil den ærede Ordfører, Hr. Krag, fordi det passede i hans Fortolkning, hvorimod det ikke passer til den virkelige Situation, føjede de Ord: eller paa anden Maade eller noget lignende. Meningen var netop klart at sige, at det, der kan foranledige Bortfald af Enkebørnsunderstøttelsen, er det, at Enken rent tilfældigt faar en Forøgelse af sine Indtægter, nemlig enten ved Arv, Gevinst eller Gave, men naar det derimod skyldes hendes

eget Slid eller Arbejde, at hendes Indtægter er forøget, skal hun beholde Understøttelsen.

Og denne Bestemmelse indsatte man, fordi man den Gang fra alle Sider, ogsaa fra Venstres Side, stillede sig ganske anderledes forstaaende end nu overfor Enker og Enkemænd, ikke betonedé Enkebørnsunderstøttelsen som en Art Fattighjælp eller offentlig Forsorg, men betragtede den som et Tilskud fra Samfundet til Forsorgen af Børnene, et Tilskud, som Enken skulde beholde i alle Tilfælde, uanset hvor stor hendes Arbejdsindtægt var, og som hun kun skulde miste, hvor hendes Indtægter forøgedes af rent tilfældige Aarsager. Dette ved alle vi, der var med i Forhandlingerne, dette ved jeg, som Gang paa Gang har fortolket denne Lov, dette ved de, der har skrevet Sociallovgivningen i Indenrigsministeriet; den eneste, der ikke synes at vide det, er den forhenværende Indenrigsminister.

Tredie Næstformand (Povlsen): Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har Ordet for en kort Bemærkning.

C. J. F. Sven: Det ærede Medlem Hr. Krag anvendte Ordet „Juristeri“ overfor mig. Jeg ved ikke, om det hører med til de Fægtemetoder, som det ærede Medlem før var inde paa. Det har i hvert Fald ikke noget med Realiteten at gøre. Det har heller ikke noget med den Strid, der her er opstaaet, at gøre, naar det ærede Medlem siger, at det er en urimelig Følge af Lovens Tekst, at en Enke uanset store personlige Indtægter kan bevare sin Understøttelse. Jeg har straks erklæret mig enig med det ærede Medlem i, at dette er urimeligt. Nej, Striden staaar blót paa detté, om Lovens Tekst overhovedet kan forstaaes paa anden Maade end den, hvorpaa den er forstaaet af Socialministeriet, og hvorpaa den er forstaaet gennem alle de mange Aar. Derom drejer det sig, og det er ikke Juristeri.

Det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem søger at plumre Vandene ved at tale om Millionbeløb. De Tilfælde, hvor der kunde være Tale om at sparé ved en Ændring i Enkebørnsloven paa dette Punkt, lader sig ikke opregne i Millionbeløb. I øvrigt er Teksten i Loven saa klar, at der efter mit Skøn overhovedet ikke er nogen som helst Anledning til at spilde Ord paa den, og heller ikke til at søge at granske Udtalelser ved Lovens Vedtagelse og Behandlingen paa Rigsdagen. (Social-